

Wag op die Here

SABBATMIDDAG

Skrifverwysings vir hierdie week se studie:

Psalm 27:14, Romeine 8:18-25, Psalm 131, Mattheus 18:3, Psalm 126, Psalm 92, Markus 16:1-8, asook 2 Petrus 1:19.

Geheeteks: “Wag op die Here! Wees sterk en laat jou hart sterk wees! Ja, wag op die Here!” (*Psalm 27:14, OAB*).

Ons kwartaallange studie van Psalms kom vandesweek tot ’n einde. In hierdie denkbeeldige reis het ons by verskillende temas stilgestaan: die ontsagwekkende en majestueuse Skepper-, Koning- en Regtergod; godgegewe bevryding, vergifnis en verlossing en die vreugdes wat ons daaruit put; die oomblikke van ongebreidelde smart en weeklag waaraan ons ons soms oorgee; die wonderbaarlike beloftes van die Here se ewige teenwoordigheid; asook die groot uitsien na die nimmereindigende wêreldwye aanbidding van God. Ons pelgrimstog duur egter voort, want ons leef in die hoop dat Jesus sal terugkeer, op daardie blye môre dat ons verlange na die Here in ’n tasbare ontmoeting sal eindig. As daar ’n slotboodskap uit die boek Psalms te put is, dan is dit dat ons “op die Here moet wag.”

Om egter op Hom te wag, betekenis nie dat ’n mens handjies gevou rondsit nie. Jy wag nie bloot jou tyd af nie. Nee, om op die Here te wag, is iets wat jy met groot vertroue en geloof aktief doen, ’n vertroue en ’n geloof waaraan jy deur daadwerklike optrede uiting gee. Hierdie wagproses bring ’n omwenteling mee: die somber aande wat ons voorheen beleef het, word nou met die uitsien-slag na ’n blye môre omskep (*Ps. 30:6, Ps. 143:8*). Dit versterk die innerlike met hernude hoop en gemoedsrus. Dit motiveer ons om harder te werk, om met gejuig die goue gerwe in te bring, aangesien die Here se sendingvelde ’n ryke oes oplewer (*Ps. 126:6, Matt. 9:36-38*). Om op die Here te wag, sal ons nooit ooit in die verleentheid bring nie. Om die waarheid te sê, dit sal ryklik beloon word, want die Here kom sy beloftes getrou na (*Ps. 37:7-11, 18 en 34; Ps. 71:1 & Ps. 119:137 en 138*).

**Bestudeer hierdie week se les ter voorbereiding vir Sabbat 30 Maart. .*

Geroepe om te wag

Lees Psalm 27:14; Psalm 37:7, 9 en 34; Psalm 39:7; Psalm 40:1; Psalm 69:6; Galasiërs 5:5 en Romeine 8:18-25. Wat moedig hierdie teksverse God se kinders aan om te doen?

Om te wag is waarskynlik een van die grootste stressors in hierdie lewe. Ongeag wie jy is, waar jy woon of jou stand – almal moet een of ander vir iets of iemand wag. Soms staan jy in 'n ry in die supermark. Soms wag jy op die uitslag van mediese toetse. Hoe dit ook al sy, 'n mens moet wag, al is dit nie altyd so lekker nie, of hoe?

Wat nou van wag op die Here? Hierdie idee dat 'n mens op Hom moet wag, is iets wat nie net in Psalms nie, maar ook reg deur die Skrif te lese is. Die deurslaggewende faktor hier is *deursettingsvermoë*. Deursettingsvermoë is die gelowige se hoogste verbintenis tot 'n lewe wat weier om te swig voor die vrees dat God ons op 'n manier teleur gaan stel. Die toegewyde kind van God wag op die Here, met die wete en sekerheid dat Hy getrou is. Elkeen wat op die Here wag, doen dit met die vertrouwe dat sy of haar situasie in God se hande is, dat Hy alles ten goede sal laat uitwerk selfs al lyk dit nie op daardie oomblik so nie.

Om op die Here te wag, is meer as net vasbyt wanneer alles skeefloop. Dit is 'n verlange na die Here wat so intens is dat dit met die smagting na water in 'n dorre land vergelyk word (*Ps. 63:2*). Die psalmdigter wag op vele genadegawes van Bo, maar die verlange om naby God te wees, oortref enige ander begeerte en behoefte in sy lewe.

Soos Paulus dit in die volgende fantastiese skrifgedeelte in Romeine stel, wag die Here en die ganse skepping op die herskepping van die aarde, asook die salige ontmoeting tussen God en sy volk aan die voleinding van die wêreld. Hy skryf: “Want die skepping wag met reikhalende verlange op die openbaarmaking van die kinders van God” (*Rom. 8:19, OAB*).

Wat 'n ongelooflike belofte!

Terwyl ons so op die finale verlossing en herontmoeting met God wag, met “die hele skepping [wat] tesame sug en tesame in barensnood... tot nou toe [is]” (*vers 22, OAB*), bly die Here nietemin, deur die Heilige Gees, by sy kinders.

Intussen word ons geroep om te getuig (*Hand. 1:4-8*), om die verlossingsplan met die mensdom te deel, daardie plan wat uiteindelik tot 'n herskepping sal lei. Dit is wat ons uiteindelik te wagte is — die vervulling van al die hoop wat ons as Adventiste-Christene gekoester het — met die begrip “advent” in ons naam wat juis sê dat ons op daardie gebeurtenis hoop en wag. Ons wag, maar met die wete dat dit nie vergeefs is nie. Jesus se dood en opstanding, met sy eerste koms, is die waarborg dat Hy weer sal kom.

Vir watter dinge wag jy op die Here? Hoe leer 'n mens om gelowig, en met vertrouwe, op Hom te wag — veral wanneer die dinge waarvoor jy vra, nog nie gekom het nie?

Die vergenoegdheid van 'n gespeende kind

Lees Psalm 131. Wat leer ons uit hierdie psalm oor ons verhouding met God?

Die volk van God leef in 'n wêreld wat die gelowige pyn besorg, niemand spring versoeking en swaarkry vry nie. Die hernude oortuiging dat hy 'n kind van God en afhanklik van God vir sy lewe is, troos egter die psalmdigter. Dit bring hom sover om te bely dat sy trots geen waarde het nie. Trots is misleidend — vasgevang in die eie-ek kan 'n mens nie verder as jouself leef of dink nie, met die gevolg dat jy ook blind vir die groter prentjie en vir God is.

In teenstelling hiermee hou die regverdige hul oë op God gerig (*Ps. 123:1 en 2*). Om die grootsheid van God te bely, maak die regverdige nederig, en bevry hulle van selfgesentreerdheid en sinnelose ambisie. Die psalmdigter bely dat hy hom nie “met groot dade” of dinge “wat te wonderbaar... vir my [is]” besig hou nie (*Ps. 131:1, AFR20*). Hiermee bedoel Hy natuurwonders wat die menslike verstand te bowe gaan. Moderne wetenskap toon dat selfs die “eenvoudigste” verskynsels soms ongelooflik ingewikkeld en (ten minste op die oomblik nog) vër bokant ons vuurmaakplek is. Dit is dan ook die groot ironie: hoe meer 'n mens van die fisiese wêreld leer, hoe groter die raaisels wat te voorskyn kom.

Let op die vergelyking in Psalm 131 vers 2, “Soos 'n gespeende kind by sy moeder” (*OAB*), 'n aangrypende versinnebeelding van diegene wat kalmte en berusting in die arms van God vind. Dit dui op die liefdevolle band tussen moeder en kind terwyl hy (of sy) deur verskillende ontwikkelingsfases gaan.

Hoewel ons van leë ambisies en trots gespeen word, leer die Here ons om voedsame, vaste kos te eet. Hierdie vaste kos is “om die wil te doen van Hom wat My gestuur het en om sy werk te volbring” (*Joh. 4:34, OAB; lees ook Heb. 5:12-14*). Die kinderlike vertroue wat in Psalm 131 uitgebeeld word, is 'n volwasse geloof wat deur die swaarkry van die lewe getoets en gelouter is. Daarbenewens is dit deur God beproef en getrou aan, en in pas met, sy Woord bevind.

Uiteindelik bepaal die psalmdigter sy aandag by die welstand van God se volk. Op die lange duur moet ons ons belewenisse met God ter versterking van die kerk gebruik. Met ander woorde: ons gebruik wat ons eerstehands oor God se getrouheid en goedheid geleer het, en deel dit met andere wat, om watter rede ook al, steeds sukkel om geloof aan die dag te lê. Hierdie getuienis oor Christus kan selfs in gemeenteverband gebring word, waar talle nog nie Christus self bevriend het nie.

“Voorwaar Ek sê vir julle, as julle nie verander en soos die kindertjies word nie, sal julle nooit in die koninkryk van die hemele ingaan nie!” (*Matt. 18:3, OAB*). Wat sê Jesus hier vir ons? Wat behels hierdie begrip alles?

Bring die gerwe in

Lees Psalm 126. Wat gee krag en hoop aan die volk van God? Let op die dinge wat hier gesê word. Hoe kan ons, inaggenome die konteks, dit op ons lewens toepas?

Die reddingsdade wat God in die verlede verrig het, was 'n bron van oneindige inspirasie vir die volk van God, die redes waarom hulle 'n toekomshoop gehad het — en dit is nou nog so. So groot was daardie reddingsdade dat dit as die verwesenliking van hul wildste drome beskryf kan word (*Jes. 29:7 en 8*). Neem egter die volgende in ag, dat die geslag wat God hier in Psalm 126 vir hul bevryding uit ballingskap loof (*Ps. 126:1*) self in ballingskap was toe die psalm geskrywe is (*Ps. 126:4*).

Toe word die voorgeslagte se vreugde en verligting in die vorm van liedere vir die hede aangewend, dit word opnuut beleef. Die nuwe geslag hou dus die bybelgeskiedenis lewendig deur denkbeeldig aan te sluit by diegene wat daardie gebeurtenisse eerstehands beleef het. 'n Lewende geloof neem dus die groot dade wat God vir sy volk in die verlede verrig het en koester dit as iets wat Hy vir die teenswoordige gelowige gedoen het, en nie bloot as dinge wat die Here net vir die gelowiges van weleer gedoen het nie.

Om die waarheid te sê, hierdie terugdink aan die verlede spoor die hedendaagse gelowige ook aan tot hoop. Let op die lotsverandering wat die psalmdigter bepleit: “soos stroombeddings in die Negev” (*Ps. 126:4, AFR20*), 'n besonder kragtige beeld wat toon dat God skielik en op 'n kragtige wyse ter wille van sy volk ingryp. Neem in ag dat die Negev 'n woestynstreek is. Hierdie snelvloeiende strome het skielik gevorm, na swaar buie in die reënseisoen. Die vroeë en laat reën was van kardinale belang vir 'n suksesvolle landboujaar (*Deut. 11:14, Deut. 28:12*). Die saad wat met trane gesaai en die gerwe wat met gejuig ingebring word (*Ps. 126:5 en 6*), is eweneens 'n kragtige belofte van God wat Israel deur 'n moeilike hede na 'n blye toekoms neem.

Die einde van die oesseisoen was die tyd toe die Hebreëuse pelgrims van ouds die vrug van hul opbrengs na die huis van die Here in Jerusalem geneem het (*Eks. 34:22 en 26*). Die oes-motief was 'n kragtige geestelike les vir die antieke gelowiges. Die saai en versorging van landerye, boorde en wingerde was harde werk, maar wat uiteindelik deur die vreugde van 'n oorvloedige oes beloon is. Insgelyks sal die teenswoordige beproewing van God se volk aan die voleinding van die wêreld met die vreugde van verlossing beloon word. Hierdie beeld van 'n oorvloedige oes dui op God se herstel van sy koninkryk op aarde by Jesus se wederkoms (*Amos 9:13-15, Matt. 9:37*). Hier kom die tema van wag op die Here egter ook te verskyn. Net soos die mense van ouds vir oestyd moes wag, moet ons (as evangeliewerkers en gelowiges) op die vrug van ons arbeid wag.

Dink aan kere toe jy die hand van God duidelik en onmiskenbaar in jou of in andere se lewens kon raaksien. Hoe kan jy hoop daaruit put vir die uitdagings wat jy tans beleef?

Ons wag in God se sabbatsrus

Lees Psalm 92. Watter twee aspekte van die sabbat word in hierdie lied vir die sabbatdag na vore gebring?

Die feit dat die Here vir sy wonderbaarlike handewerk geloof en geprys word (*Ps. 92:4 en 5*) asook die uitbeelding van die regverdiges wat sterk aan Eden herinner (*Ps. 92:12–14*), wys duidelik op die skepping. Hierdie is die eerste aspek wat die sabbat vier. Psalm 92 verheerlik ook die Here vir die oorwinning wat Hy as die God van geregtigheid oor sy vyande behaal het (*Ps. 92:7–15*) en versterk sodoende die tweede tema waarom die sabbat draai: die mens se verlossing van die bose (*Deut. 5:12–15*). Die psalm bring lof aan die Here vir sy grondlegging van die wêreld asook die feit dat Hy dit in stand hou, en dit wys op die groot eindtydhoop van ’n goddelike bestel waarin ewige vrede en orde heers.

Die mense geniet ’n sabbatsrus omdat God die “Allerhoogste” is (*Ps. 92:1, NKJV*). Die feit dat Hy die hoogste posisie in die ewigheid beklee, gee Hom ’n absoluut unieke voordeel bo sy vyande.

Hoewel Hy die Allerhoogste is, is die Here gou om uit te reik na die aardbewoner wat uitroep om hulp. Die Here se skepping, en veral die verlossing van daardie skepping, behoort ons tot liefde vir, en aanbidding van, die Here aan te spoor. Om deel van ’n gevalle skepping te moes wees, maar een waarin die verlossingshoop nie bestaan nie, sou nou nie juis iets gewees het om ’n mens oor te verheug nie. Hoe sou ons dan geleef het? Ons sou liefhê, ly en doodgaan, alles sonder enige hoop! Derhalwe prys ons nie net die Here as ons Skeppergod nie, maar ook as ons Verlosser.

“Vars olie” dui op die psalmdigter se hernude verbintenis tot die dien van die Here, as een wat opnuut daartoe gesalf word (*Ps. 92:11*). Salwing met olie was ’n ritueel om verkose mense soos priesters en konings aan God te wy (*Eks. 40:15, I Sam. 10:1*). Tog gebruik die psalmdigter ’n ongewone Hebreeuse woord hier — balal — ten einde sy salwing te beskryf. Dit dui nie op die tipiese inseën van dienaars nie, maar op die “meng” van olyfolie met die offerbrood as deel van die offer (*Eks. 29:2, AFR20; Lev. 2:4 en 5*). Met hierdie andersoortige gebruik van balal sê die psalmdigter indirek dat hy homself as ’n lewende offer aan God wil bied en sodoende sy wese aan God wil wy (*Rom. 12:1*).

Die feit dat wyding-idees in ’n psalm oor die sabbat verskyn, is geensins verrassend nie. Die sabbat is immers ’n kenteken van die volk se godgegewe heiligmaking (*Eks. 31:13*). Die palmbome en seders van Libanon versinnebeeld hoe die volk van God toeneem in beide geloof en in die opregte waardering van God se wonderlike planne en liefde. Die sabbat is die teken van die Here se ewige verbond met sy volk (*Eseg. 20:20*). Die sabbatsrus is dus van kardinale belang vir God se volk omdat dit hulle bemagting om met vertroue op die vervulling van al die Here se verbondsbeloftes te wag (*Heb. 4:1–10*).

Lees weer deur Psalm 92. Watter groot hoop bied hierdie psalm ons? Hoe kan ons, selfs te midde van hoe sake tans in die wêreld staan, vertroosting daaruit put?

Die oggend bring vreugde

Lees Psalm 5:3, Psalm 30:5, Psalm 49:14, Psalm 59:16, Psalm 92:2, Psalm 119:147, 2 Petrus 1:19 en Openbaring 22:16. Watter tyd van die dag simboliseer gewoonlik die tyd van goddelike verlossing? Waarom?

In die beeldspraak van die boek Psalms word die verlossing wat God skenk gewoonlik in die oggend verwag. Die oggend bring God se guns aan die lig, wat die lang nag van wanhoop en probleme beëindig (*Ps. 130:5 en 6*). In Psalm 143 bring goddelike bevryding 'n ommeswaai teweeg: die teenswoordige duisternis van die doderyk (*Ps. 143:3*) word in die lig van 'n nuwe dag omskep (*Ps. 143:8*), en 'n lewe wat in die put neergedaal het (*Ps. 143:7*) verander in een "op gelyk grond" (*Ps. 143:10, AFR20*).

Lees Markus 16:1-8. Wat gebeur in die oggend waarvan hierdie skrifgedeelte praat? Waarom is dit so belangrik vir ons?

Met Jesus se opstanding uit die dood op die Sondagoggend baan Hy die weg vir 'n ewigdurende nuwe dag, 'n nuwe dag wat aanbreek vir elkeen wat glo in God en die verlossing wat Hy bring. Jesus se dissipels het die volle krag van die belofte wat in Psalm 30 vers 6 beskryf word, eerstehands beleef, die dag toe hulle die verrese Heer ontmoet het: "In die nag vloei die tranes, maar in die oggend is daar vreugde" (*NLV*). Dit is slegs deur God se guns en onvoorwaardelike liefde dat ons tranes in vreugde omskep word (*verse 6 en 8*).

Net soos die môrester die geboorte van 'n nuwe dag aandui, lui geloof 'n splinter-nuwe werklikheid in: die ewige lewe in die harte van God se kinders (*2 Pet. 1:19*). Jesus word die blink môrester genoem (*Op. 22:16*) en ons sien met groot verlange uit na die koninkryk wat Hy op aarde sal kom vestig; een waarin donker nagte, boosheid en die dood tot 'n einde sal kom (*hfst. 21:1-8 en 25*). Op die keper beskou, is dit ons grootste verlange betreffende die wederkoms. Die groot gewag is dus gewis die moeite werd.

"Dáár voor Josef van Arimatea se oopgerolde graftombe het Jesus triomfantelik verklaar: 'Ek is die opstanding en die lewe.' Dit is woorde wat slegs die Allerhoogste kon uiter. [Nem die volgende in ag:] alle geskape wesens lewe omdat God dit so beskik en omdat Hy die lewensvonk skenk. As ontvangers van godgegewe lewe is hulle van Hom afhanklik. Van die hoogste seraf tot die eenvoudigste lewensvorm — almal se lewenskragte word konstant uit die groot Lewensbron aangevul. Slegs Hy wat een met God is, kon sê dat Hy die mag het om sy lewe neer te lê en om dit weer op te neem. Dit is deur sy goddelikheid dat Christus hier mag oor die dood het, om dié se kettings te verbreek" (Ellen G. White, *The Desire of Ages*, bl. 785).

Die dood is, soos sommige mense dit stel, reeds by geboorte in ons selle gegrif. Dit is ongetwyfeld waar vir alle lewensvorms op aarde, siende dat ons gevallie wesens is. Watter belofte oor die tydelikheid van die dood put ons egter uit Jesus se opstanding? Waarom behoort ons nooit te vergeet hoe geweldig tydelik die dood in werklikheid vir ons is nie?

Vir verdere studie: Lees die volgende gedeelte uit Ellen G. White: “Growing Up Into Christ” (bl. 67-75, *Steps to Christ*).

Psalms doen deurgaans ’n ernstige beroep op die gelowige om op die Here te wag. “Wees stil in die Here en wag geduldig op Hom” (*Ps. 37:7, NLV*). As ons dit as ’n ietwat moeisame, onseker en eensame taak beskou, moet ons dalk aan die dissipels op die dag van Jesus se hemelvaart dink (*Hand. 1:4-11*). Jesus is voor hul oë weggeneem en na die hemel geneem, terwyl hulle moes agterbly, wagtende dat Hy eendag — wie weet wanneer — sou terugkeer. Wie op aarde het al so ’n intense verlange na die onmiddellike vervulling van die wederkomsbelofte gehad as die dissipels daardie dag? “Here, neem ons vandag saam met U!” — dit was seker hul hartsverlange. Tog is hulle aangesê om op die belofte van die Vader en op Jesus se wederkoms te wag. Dit sou egter ’n fout wees om aan te neem dat die dissipels op moedverloor se vlakke was. Allermens. Hulle is terug Jerusalem toe en het presies gedoen wat Jesus hulle aangesê het om te doen — naamlik om op die uitstorting van die Heilige Gees te wag en daarna die evangelie op ’n kragtige wyse aan die wêreld te verkondig (*Hand. 1:12-14 & hfst. 2*).

Hierdie bevel om op die Heiland te wag, is slegs uitvoerbaar indien sy werk deur die Heilige Gees in ons binnenste volbring word. Om op die Here te wag, bring egter druk mee. So selfs al loop ’n mens oor van entoesiasme, kan dit, inaggenome die broosheid van die mens, nie stand hou voor daardie druk nie. Al hoe ons geesdrif voor die spanningsvolle gewag stand gaan hou, is deur in Jesus Christus te bly — d.w.s. deur ’n hegte vriendskap met Hom te hê. “Dan, as Christus in ons harte woon, sal Hy sy werk in ons verrig, ‘om te wil sowel as om te werk na sy welbehag’ (*Fil. 2:13, OAB*). Ons sal werk soos Hy gewerk het. Ons sal dieselfde gees as Hy openbaar. Sodoende sal ons, staande en blywend in ons liefde vir Christus, ‘in alle opsigte na Hom toe... groei’ met die besef dat ‘Hy, Christus... die Hoof [is]’ (*Efesiërs 4:15, AFR20*)” (Ellen G. White, *Steps to Christ*, bl. 75). Namate ons wag op die Here, sal ons gemoedsrus en bevrediging in Psalms vind. Ons gebede en liedere is waar ons harte en die hart van God daagliks ontmoet.

Vrae vir bespreking:

- ① **Waarom is dit so belangrik in ons geestelike lewe om op die Here te wag? Bespreek ’n aantal van die bybelse geloofshelde se belewenisse in dié verband. Hoe het die wagproses hul geloof gelouter en versterk?** (*Rom. 4:19-22, Heb. 11*).
- ② **Wat is die uiteinde van dié proses waarin ons wag op die Here?** (*Ps. 37:34-40*). Dit wil sê: wat belowe die Here ons wanneer alles uiteindelik uitgesorteer is? Watter hoop put ’n mens uit hierdie teksverse, bv. betreffende die vergeefse stryd om reg en geregtigheid in hierdie lewe?
- ③ **Waarom is die wagproses vir die dooies, inaggenome die toestand waar hulle verkeer** (*Pred. 9:5*), amper oor en verby? Watter hoop kan ons uit dié antwoord put?